

Mintál Ferencné

1953-ban végeztem el a Kalocsai Óvónőképzőt. Azonnal munkába álltam, a dávodi óvodában dolgoztam, 120 gyerekkel és egy dadussal.

1955-ben jöttem haza és dolgoztam nyugdíjazásomig.

Közben családot alapítottam. Férjem dávodi születésű, ő sajnos a múlt évben elhunyt. 3 gyermekünk volt, a legidősebbet elvesztettük. Van 3 unokánk, 5 dédunokánk. Először csoportvezetőként, 1966-ban vezető óvónőként, majd független vezető óvónőként dolgoztam. Akkor 3 csoport volt. A volt rendőrségi épületben dolgoztunk 1 évig. Majd a bölcsődével együtt egy épületben voltunk. (A mai Idősek Otthona) 1958-ban a mai felújítás alatt álló épület lett az óvodánk.

A 35 év munkájából néhány fontos dolgot szeretnék kiemelni.

1. Az első helyen a német nemzetiségi oktatás bevezetését tartom, 1974-ben Schaffer Györgyné – Vali kezdeményezésére. Magánszorgalommal, minden segítség nélkül, egyik napról a másikra kezdte meg munkáját. Lelkesedéssel fogadtuk bejelentését és nagyon drukoltunk neki. Rövid idő alatt a gyerekek is megszokták ezt az új, számukra eddig nem ismert „érdekes, játékos tanulást”. A szülők is örömmel fogadták.

A megyei felügyelet is meglepődött, nagyon jó dolognak tartották és támogattak, biztattak bennünket. Akkor tudtuk meg, hogy a megyében a mi óvodánk az első, ahol nemzetiségi tanítás folyik. Mi voltunk az „úttörők”. Nagyon örültünk, és ma is büszkéek vagyunk erre. Büszkéek vagyunk a kolléganőnkre a bátorságáért, az eredményéért. Erről az eredményről beszéltek a megyében, a járásban is. Kolléganőnket elvesztettük, de a nagyszerű munkájával, annak kezdeményezésével „beírta” magát óvodánk történetébe.

Fokozatosan bekapcsolódtak a többi óvónők is, végül minden csoportban volt nemzetiségi oktatás, amit bánatunkra, megdöbbenésünkre egy tollvonással megszüntettek. Az okát nem tudom, de bármi is legyen az, nem fogadom el.

Én tudom mennyit dolgoztunk ezért, milyen nagyszerű eredményt értünk el. Bűn lett volna nem folytatni.

Örömmel vettem tudomásul, hogy ismét van óvodánkban nemzetiségi nyelvoktatás, ahogy most ma sok óvodában az egész országban.

2. A másik kiemelkedő eredményünk volt, hogy „bázisóvoda” lettünk. A járás óvónőinek bemutató foglalkozásokat tartottunk. Ezzel nem sok óvoda dicsekedhetett. Ebben is az egész testület kivette a részét. A járási, megyei elismerés nem maradt el.
3. Ezekben az években nagyon megnőtt a gyermeklétszám. 1979-ben 175 gyerek volt az óvodában. 7 csoport volt, 11 óvónővel dolgoztunk. Szükség volt óvodabővítésre. Ebben a munkában nagyon sokat segítettek a szülők. Az egész bontási munkát ők végezték társadalmi munkában. Ez nagyszerű dolog volt. Visszaütasításra nem emlékszem.
4. 2008-ban ünnepeltük óvodánk 50 éves évfordulóját. Az óvoda „Falatka” alapítványa Vikkerné Zsuzsa kezdeményezésére találkozót szervezett, ahol összejöttek mindazok, akik most és valamikor ott dolgoztak. Alig hiányzott valaki. Szeretettel beszéltek óvodánkról, az ott eltöltött időkről. Jó érzés volt látni a volt munkatársakat, akik nem felejtettek el bennünket. Egy „emlékfát” ültettünk az óvoda udvarán, ami azóta már szép nagyra nőtt.

5. Egy napon az óvodát átköltöztették az iskola épületébe, ami nem volt a legjobb megoldás. Nagy öröömre a régi óvodát most felújítják. Az új tanévet már a „régi- új” óvodában kezdhetik a kolléganők, melyhez kívánok jó munkát, sok sikert.
6. Kitüntetéseim, elismerések:
 - 10, majd 30 éves munkámért elismerésben részesültem
 - 1978-ban kiváló munkáért miniszteri kitüntetést kaptam
 - 1989-ben a Művelődési Minisztérium „Pedagógus Szolgálati Emlékérmét” adományozta
 - 2003-ban az Aranyoklevelet, nagy öröömre az óvodában a kolléganőimtől vehettem át, köszönöm nekik.

Mintál Ferencné